

Нік Вуйчич у Львові закликав українців не здаватися

Відомий мотиваційний тренер, автор книги «Життя без обмежень» і посвячений християнин Нік Вуйчич уперше приїхав до Львова, де 28 жовтня виступив перед кількатисячною аудиторією. Вуйчич народився без ніг і рук, але зумів навчитися жити як повноцінна людина і досягнув успіху, ставши популярним оратором і автором бестселерів і створивши благодійну організацію «Життя без кінцівок».

Сьогодні Нік Вуйчич живе у США і є успішною людиною, має дружину та четверо дітей. Він відвідав майже 70 країн, і скрізь збирає тисячі людей, яких надихає на віру в Бога, надію та оптимізм, закликає використовувати свій потенціал.

«Найважливіше у житті – бути вдячним, цінувати дружбу і служіння Богові. Багато хто запитує, як можна жити і мотивувати інших, не маючи ні рук, ні ніг... Треба бути вдячним за те, що ми маємо, а не фокусуватися на тому, чого у нас немає. І якщо ви хочете бачити більше доброчесності в Україні, будьте тією доброчесністю...

Перестаньте цькувати одне одного та себе. Дайте своєму розбитому життю шанс. Коли ви не отримуєте чудо, це не означає, що ви не можете бути цим чудом. Тому мрійте і вірте. А коли щось не виходить, пам'ятайте: це ваш університет,

це ваш клас. Вчіться, вставайте, вдартеся у стіну, впадьте і знову вставайте!» – наголосив Нік Вуйчич, і весь стадіон зреагував на це бурхливими оплесками.

Не оминув відомий мотиватор і тем про Україну та закликав рухатися вперед, не здаватися і не стояти на місці.

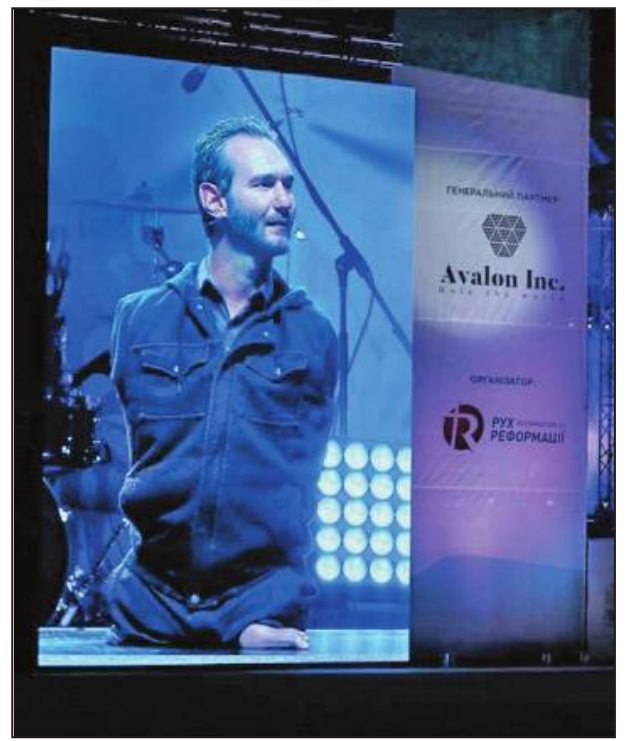
«Я хочу, щоб Україна досягла свого повного потенціалу як країна. Максимізуйте те, що ви маєте. Багато людей, в яких є руки і ноги, ніколи не досягають свого повного потенціалу, тому що все мають. Коли ви маєте все, ви стаєте невдячними. Батьки, якщо у вас є малі діти або підлітки, які не

дякують за те, що вони мають, тоді не давайте їм те, що вони хочуть. Нехай вони працюють, нехай навчаються цінувати те, що мають. Навчіть своїх дітей працювати», – закликав спікер.

«Люди, які чекають, коли нарешті вони перестануть боятися, – це люди, які нічого ніколи не роблять», – наголосив Нік Вуйчич.

Він також розповів, що робив, коли був підлітком. «Мої батьки сказали: ніколи не забувай про бідних. Я хотів допомагати бідним, тому прикріпив на дзеркалі фотографію бідної африканської дівчинки. І кожного разу, коли в мене був поганий день, це не мало особливого значення, тому що я на день ставав ближчим до того моменту, щоб допомогти тій бідній дівчинці, – каже Вуйчич. – Спочатку ставте перед собою маленькі цілі. Не забувайте про бідних та ставте собі більшу ціль, а потім ще більшу. І коли ви дивитеся на свій наступний бар'єр і кажете: це так важко, то огляньтеся і згадайте, звідки ви прийшли.

Україно, здається, так багато всього поганого в країні, так багато корупції, перешкод. Ні, озирніться, подивіться, скільки ви вже пройшли, не здавайтеся, продовжуйте рухатися вперед», – закликав промовець.

ЗАКОНИ ЖНИВ ЗЦІЛИ СЕРЦЕ

Осінь. Золоті дерева й прохолодний вітерець навіюють багато спогадів. Разом з цим приходять і час для жнив і збору врожаю. І коли бачиш результат своєї праці, то усвідомлюєш, що не марно вкладав скільки сил та часу на обробку поля.

Як приємно, коли врожай радує. Але насправді все, що ми збираємо з полів, – це не стільки наша, як Божо заслуга. Я б марно порався на городі, якби Бог не послав достатньо сонця, дощу чи вітру. Тому жнива – це ще й нагода подяки Богу за все, що ми маємо! У всесвіті діють закони жнив.

Перший: що посієш, те й пожнеш. Ми ніколи не рвемо яблука з груші чи виноград зі сливи. Що ми посіяли, те й будемо збирати. Це закон, який запровадив Бог. Але, крім фізичних законів, Він створив і духовні. І тому закон «що посієш, те й пожнеш» працює і в духовному житті. Зробиш зло – тобі зроблять зло; скажеш неправду – тебе теж обмануть... Усе повертається бумерангом.

Другий закон: сієш сьогодні, а жнеш пізніше. Потрібен певний час, щоб посаджене чи посіяне проросло і дало плід.

Якщо я курю чи вживаю алкоголь, проблеми з легенями чи печінкою з'являться через певний час. Якщо я згрішу сьогодні, то наслідки пожну пізніше. Якщо я вчинив гріх і Бог мене одразу ж не покарав, то це не означає, що Богу байдуже. Так колись думав ізраїльський народ, і Бог промовив до них: «Ви грішили, а Я мовчав, і ви думали, що Я такий самий, як ви. А тепер буду карати вас». Бог терпляче чекає, даючи нам можливість обдумати своє життя, усвідомити свій гріх і покаятися.

Третій закон: сієш мало, а жнеш багато. Сієш зернинку, а восени збираєш у стократ. Сієш маленький вітер, а жнеш велику бурю. Сієш маленький суперечку, а жнеш великий скандал.

Що ми сіємо сьогодні? Відповідь на це питання допоможе зрозуміти, чого нам чекати завтра.

Прочитав я якось в газеті маленьку усмішку.

Жінка заходить до книгарні і запитує: «Що ви можете запропонувати для хворого?». «Щось релігійне?» – перепитує продавець. «Та ні, йому вже краще...»

Жарт жартом, але, як хтось вдало перефразував знаменитий афоризм, у кожному жарті є частка жарту, усе інше – правда.

Чи не знайома вам така картина? Про Бога згадують лише у критичних ситуаціях, коли ніхто вже не може допомогти, коли всі методи випробувані і можливості вичерпані, коли людина не в змозі вирішити болючої проблеми. А коли минеться, можна знову розслабитися. І про «релігійне», як у тому жарті, не думати. Як часто людям хотілося б мати

такого Бога. Як хочу, так живу, що хочу, те роблю, а якісь серйозні проблеми – біжать до Нього. На жаль, часто так і буває. Здоровій людині Бог не потрібний. Він – ніби черговий лікар в поліклініці, до якого заходимо лише в разі потреби.

Знаю багатьох людей, які в складних, безнадійних ситуаціях волали до Бога самі і слізно просили помолитися інших. Бог допомагав, зціляв, милував. А сьогодні вони далеко від Господа, бо можна спертися і на себе. А завтра?..

Чи не зневажаємо ми тим самим Богом? Чи не підкреслюємо такою поведінкою свою байдужість до Нього? І не тільки до Нього, але й до власного спасіння. Бо для Господа важливе зцілення не лише нашого тіла, але й душі. Саме задля цього і прийшов Ісус на землю, заради цього помер на Голгофі.

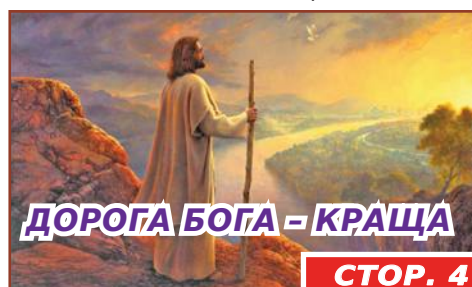
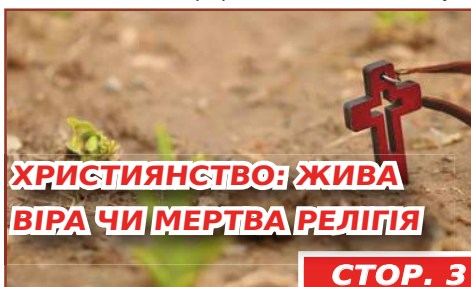
Завітав я одного разу до брата, що мав Божий дар віри і зцілення. Тому в нього постійно були відвідувачі. Про одного з

них він і згадав у нашій бесіді.

Привіз якось відвідувач свою хвору жінку. Та й у самого були проблеми. Але ті люди були невірні. Тому приїхали до нашого брата як до звичайнісінького ворожбитача чи шептуна. А брат завжди підходив до відвідувачів з біблійними мірками зцілення. Тому насамперед пояснював, яким чином можна отримати оздоровлення, розказував про спасіння в Бозі...

– І от коли той вже вийшов від мене, – продовжує брат, – чую, за дверима жінка запитує: «Ну, що він там сказав?». А той роздратовано: «Та що той «штунда» може сказати? Сказав, кається треба».

Отакі історії. Як кажуть, було б смішно, якби не було сумно. Заради зцілення можна і шапку перед «штундою» скинути, можна дозволити і помолитися над собою, а от душа і далі залишається без Бога. Господи, зціли наші серця!

«Небеса готові для тих, хто до них готувався»

У Рівненській ОДА відбувся позачерговий Молитовний сніданок

Ініціаторами Духовного ранку, який відбувся 24 жовтня, виступили голова Рівненської ОДА Олексій Муляренко та ректор Рівненської духовної семінарії та академії Олександр Третяк, який був безпосереднім координатором заходу.

Уже в традиційному порядку керівники міста та області, представники різних релігійних конфесій збираються, щоб обговорити вирішення важливих духовних та культурних питань у житті області.

Цього разу на зустрічі, яка пройшла під гаслом «Молитовний сніданок як інструмент консолідації», були присутні поважні гості з-за кордону: Дар Бюрлі, одна з ключових осіб в організації Національних молитовних сніданків у Вашингтоні (США), та Майкл Жовнір, політолог, експерт зі зв'язків з Конгресом, який також відіграє чималу роль в проведенні заходів в рамках молитовних сніданків.

Зустріч розпочалася молитвою «Отче наш» та вітальним словом Олексія Муляренка, в якому він висловив подяку за участь усім присутнім. А також зазначив, що започаткована традиція молитовних сніданків на Рівненщині набирає обертів. На думку глави області, люди, які шукають шляхів для розвитку України – як культурно, так і духовно, мають змогу безпосередньо впливати на рух подій в масштабі не тільки регіону, а й усієї країни.

Дар Бюрлі, який вже 53-й раз відвідав Україну, поділився з присутніми своїм досвідом та баченням щодо сутності й структури молитовних сніданків на прикладі США. Він зауважив, що головна позиція цього важливого заходу – це не християнські чи релігійні і навіть не політичні інтереси, але це принципи й цінності Ісуса з Назарета. «Він був багатим, але, щоб спасти нас, Він став бідним... Життя та вчення цієї Людини змінило хід історії всього людства».

Невід'ємною частиною Духовного ранку є читання Святого Євангелія, і кожен з присутніх мав змогу досліджувати

певні моменти зі Святого Письма.

Дар Бюрлі провів цікаву паралель між Молитовним сніданком та зустріччю Ісуса з Його учнями на березі моря, описану в Євангелії від Івана, 21:1-15. Там розповідається, як учні Христа повернулися до свого ремесла після розп'яття Учителя. Усю ніч вони намагалися щось зловити, та марно. І тоді Ісус з'явився на березі моря, сказав їм закинути сіті по інший бік човна, й учні зловили 153 риби. Учителю вже чекав їх на березі, приготувавши їм поїсти. Це був перший Молитовний сніданок. Кожен, хто був у човні – запрошений на сніданок, незалежно від вчинених переступів і провин.

Так само представники понад 170 країн світу запрошені на Молитовний сніданок в США. Ісус – це Лідер, до якого всі ми приходимо, як приходять на зустріч до представника сенату або уряду, щоб послужити. Найважливіша складова таких зустрічей – присутність Христа, адже тільки завдяки цьому представники різних релігійних конфесій (навіть тих, що історично ворогували між собою) мають змогу перебувати тут в єдності. Тому що Ісус Христос вчив нас любити своїх ворогів. Його принципи суперечать принципам, які наві'язує цей світ. Ісус вчить віддавати, а не брати, прощати, а не мстити, благословляти, а не проклинати.

Майкл Жовнір вкладає чималий внесок в організацію Fellowship, яка координує президентські молитовні сніданки в США. Він зауважив, що у світі тепер, на жаль, існує багато речей, які нас роз'єднують, – мова, економіка, освіта та

культура. І навіть те, що, по суті, має нас об'єднувати, – релігія – теж стає причиною дискусій, суперечок і гірше того – повстання або війни. І тому ми залишаємо все, що роз'єднує нас, при тому зберігаючи свою ідентичність.

Але хочеться всім сказати про Того, Котрий дійсно може нас об'єднати, – про Ісуса Христа. Для когось Він – пророк, для когось – учитель, для когось – просто земляк, а для когось – Син Божий. І це Його Дух керує молитовними сніданками, де збираються різні культурні та релігійні представники, хоч деякі з них ворогують впродовж довгих років або століть.

Цікавою думкою поділився і депутат Рівненської міської ради Олександр Чубай: «Бог зацікавлений у розвитку Рівненщини, тому нам теж варто «закинути сіті по той бік човна». Промовець побажав всім хорошого «улову» та поблагословив усіх.

Директор місії милосердя «Добрий самарянин» Ростислав Боришкевич, який проводить активну волонтерську роботу на Сході України, забезпечуючи гуманітарною допомогою та роздаючи Євангелія в зоні АТО, наголосив, що людську душу не задобрити чимось матеріальним (їжею чи подарунками), наситити її можна тільки Словом Божим, і саме в ньому ми маємо найбільшу потребу.

Зустріч завершилася молитвою «Отче наш» та домовленістю зібратися наступного місяця. Тема майбутнього Молитовного сніданку – «Гідність та свобода в Ісусі Христі».

ЯК МАЛЕ ДИТЯ

Протягом Свого перебування на землі Ісус крок за кроком пояснював учням принципи Царства Небесного. Але, мислячи земними категоріями, неможливо зрозуміти ці принципи, тому Ісус наводить просту ілюстрацію.

«Підійшли до Ісуса тоді Його учні, питаючи: Хто найбільший у Царстві Небеснім? Він же дитину покликав, і поставив її серед них, та й сказав: Поправді кажу вам: коли не навернетесь і не станете, як ті діти, – не ввійдете в Царство Небесне! Отож, хто впокориться, як дитина оця, той найбільший у Царстві Небеснім. І хто прийме таку дитину одну в Моє Ім'я, той приймає Мене» (Мт. 18:1-5).

Ісус звертається до дорослих людей, кажучи, що доки вони не зміняться і не стануть, як малі діти, вони не зможуть увійти до Царства Небесного. Його учні намагалися сперечатися, хто буде більшим в Небесному Царстві, але Ісус почав говорити дивні речі: станьте, як діти. Він навів приклад малої дитини. Як це – бути покірним, як мале дитя?

По-перше, маленька дитина нічого не контролює. Уявіть малюка, який навіть не в змозі ще самостійно ходити, і батьки водять його за руку. Підліток вже може сам якоюсь мірою контролювати життя, але дорослі, розуміючи це, не дозволяють підліткам цього робити, оскільки діти можуть контролювати і батьків. Це людська природа, яка прагне усе контролювати, але Ісус, кажучи про Царство, робить акцент на тому, що Він – Пан, і Його контроль над всім.

По-друге, маленькі діти не ображаються, на відміну від дорослих, які можуть образитися по кілька разів на день. Люди

завжди знайдуть привід образитися, але християни не повинні ображатися. Не дозволяйте образами віддаляти вас від Бога.

По-третє, маленькі діти падають, але їх обов'язково підніме хтось із дорослих, якщо дитина сама встати не зможе. Усі ми грішимо і падаємо, але ми маємо Заступника, тому бережімо своє серце в стані покорності та відкритості перед Богом. І якщо раптом ти впав, простягай свої руки до Бога і проси, щоб Він тебе підняв! Не відвертайся від Бога, простягни свої руки до Нього! Мала дитина розуміє, що є хтось, хто підніме її.

І четверте. Малі діти можуть підійти до дорослого з будь-яким питанням, гратися о другій ночі і спати до полудня. І батьки все прощають своїй улюбленій малій дитині.

Ісус Христос узяв на Себе провину усіх людей. Минуле в усіх нас різне, ми всі згрішили, але Бог може всім простити. Так само, як ми з вами піклуємося про маленьку дитину, Бог піклується про нас, покриваючи будь-яку нашу провину.

РАДА ЦЕРКОВ ПРАГНЕ РОЗВИВАТИ МЕРЕЖУ РЕЛІГІЙНИХ ШКІЛ

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій домовилася налагодити міжконфесійну співпрацю задля розвитку мережі загальноосвітніх шкіл, заснованих Церквами і релігійними організаціями.

Теми освіти та морального виховання дітей, а також ліквідації всіх інтернатів для сиріт на користь дитячих будинків сімейного типу стали ключовими під час засідання ВРЦіРО, повідомляє Інститут релігійної свободи.

За словами головуючого у ВРЦіРО головного рабина Києва та України Якова Дов Блайха, законодавство України відкриває можливість не лише для заснування релігійними організаціями приватних шкіл, але й для фінансування таких навчальних закладів за рахунок держави в межах державного стандарту освіти. Відтак, за словами ребе Блайха, задля подальшого оздоровлення українського суспільства треба докласти зусиль, щоб діти з

віруючих сімей могли здобувати висококласну освіту поряд із високоморальним вихованням на основі релігійних цінностей.

Уповноважений Президента України з прав дитини Микола Кулеба детально розповів учасникам засідання про проблематику сирітства. Ця тема стане предметом окремого форуму за участі представників Ради Церков та багатьох інших громадських інституцій.

Крім цього, члени ВРЦіРО вирішили приділити більшу увагу розбудові мирних міжконфесійних відносин і взаємодії в регіонах. З цієї метою наступне засідання Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій буде виїзним та відбудеться у Тернополі.

Терор на окупованих територіях: правозахисники опублікували факти переслідування церков

Інститут релігійної свободи представив доповідь «Свобода віросповідання під прицілом: російський терор на окупованих територіях Східної України».

Уній правозахисники наводять численні факти релігійних переслідувань у Донецькій та Луганській областях, які вчиняють підтримувані Росією бойовики.

Презентація доповіді відбулася 24 жовтня 2018 року у прес-центрі УКРІНФОРМ у Києві за участі представників УПЦ КП, Всеукраїнського Союзу церков євангельських християн-баптистів, Української Церкви ХВЕ, Української Християнської Євангельської Церкви, Об'єднання юдейських релігійних організацій України і Духовного управління мусульман України.

Роль міжнародної спільноти ключова в припиненні нинішніх злочинів проти віруючих і церков, які вчиняє окупаційна влада на Сході України. Саме тому напередодні прес-конференції релігійні

діячі та експерти ІРС провели окрему презентацію Доповіді для співробітників дипломатичних представництв та іноземних місій.

«Немає сумнівів у тому, що релігійний фактор був використаний як один із інструментів гібридної війни Росії проти України, в якій суттєву роль відіграють брехлива пропаганда, дестабілізація суспільства за релігійною, національною, мовною ознаками. Через провокації розколів і соціальних вибухів російська влада готувала ґрунт для подальшої військової інтервенції та окупації», – роблять висновок автори Доповіді.

Євангельські християни, православні громади

Київського патріархату, греко-католики, «свідки Єгови» стали основними мішенями релігійних переслідувань з боку окупаційної влади, підтримуваної Росією.

Водночас так звані «законони» самопроголошених республік у сфері релігійної діяльності та боротьби з екстремізмом насправді використовуються для прикриття під ширмою «законності» тих релігійно вмотивованих злочинів, які бойовики чинять проти мирного населення. Тим самим окупаційна влада на контрольованих нею територіях Донецької та Луганської областей впроваджує таку ж релігійну політику, як і в Росії.

Учасники презентації наголосили, що відповіддю міжнародної спільноти на релігійні переслідування, які чинить окупаційна влада на Сході України, повинен стати всебічний і неупереджений міжнародний моніторинг свободи віросповідання. А також, як наслідок, документування і публічне оприлюднення порушень і злочинів на ґрунті релігії на неконтрольованих українським урядом територіях Донецької та Луганської областей, у тому числі фактів примушування релігійних громад до перереєстрації, подальших релігійних переслідувань за діяльність «без реєстрації», а також безпідставних звинувачень в екстремістській діяльності.

Автори доповіді також рекомендують управлінню Верховного комісара ООН з прав людини за результатами роботи Моніторингової місії ООН з прав людини в Україні підготувати окрему доповідь щодо ситуації з правом на свободу релігії чи переконань на неконтрольованих українським урядом територіях Донецької та Луганської областей.

ХРИСТІЯНСТВО: жива віра чи мертва релігія

Економічна, політична, моральна палітра світу не може бути завершеною без християнської ідеології. Але що таке християнство? У чому особливість і секрет сили однієї зі світових релігій?

Християнство бере початок на землях Ізраїлю, а відтак коріння християнства в іншій релігії – в юдаїзмі. Євреям упродовж тисячоліть притаманно було мати стосунки з Богом – Творцем всесвіту. А значить, християнство – це не просто одна з релігій світу, воно безпосередньо пов'язане з живим Богом.

Час постмодернізму приносить нові погляди стосовно віри, спасіння, ставлення до істини. Відома стародавня теза про те, що «всі дороги ведуть до Риму», має нині продовження: «Усі релігії ведуть до Бога».

З цим до певної міри можна погодитися, якщо говорити про релігії як про намагання пізнати Вищий Розум. Релігійні переконання людей (незалежно від того, у кого або що вони вірують) засвідчують, що людині потрібен Бог. Проте саме тут і починається розподіл віри та релігії.

Ось про що молився Сам Ісус Христос: «Хай знають Тебе, єдиного правдивого Бога, та Ісуса Христа, що Його Ти послав» (Івана 17:3).

Знати про Бога і знати Бога – велика різниця. У сучасному світі мало переконаних атеїстів. Більшість припускає, що хтось таки існує за межами нашого виміру. Таке припущення і є причиною різноманітної релігійної практики. Обряди, церемонії, традиції стали невід'ємною частиною життя.

Так триває роками, але насправді мало що змінюється. Закінчується життя, і навіть у християнській країні людина не впевнена в тому, чого вона дотримувалася як істини впродовж років. Страх і смуток наповнюють душу від того, що не знаєш: а що ж далі? Так і вмирають під тихі побажання близьких: «Царство йому Небесне».

У чому річ? Чому мусульмани більше переконані в загробному житті, ніж наші релігійні християни? Чи не здається дивним, що

християнська віра часом нічим не відрізняється від поклоніння поганським ідолам?

Прикро, але згадуємо історію одного успішного бізнесмена. Він зайшов до церкви, поставив свічку, перехрестився. Постояв, подивився, а коли виходив, його спитали: «Ви, напевно, вірите в Бога?». На що той відповів: «Якщо чесно, то не дуже, але це ніколи не завадить. Я чув, що Бог допомагає, чому б не спробувати». Бізнесмен сів в розкішне авто і поспішив до нічного клубу.

Принаймні, така позиція чесна.

Одна зі світових релігій?

Але скільки християн серйозно вважають себе православними тільки тому, що на святі, як до музею, ходять до церкви. Це більше нагадує мертву релігію, ніж віру. Ми намагаємося щось зробити, переступивши поріг церкви, і самі не знаємо, що робимо і для чого чи для кого. Мовляв, так прийнято. Повторюємо

набір правил, практикуємо два-три обряди і на цьому заспокоюємося. Ми не гірші від інших. Такі, як всі.

Таке наше християнство. Це лиш одна зі світових релігій. Але ж християнство завжди базувалося на біблійних засадах, і основна з них – це особисте пізнання Бога. Святе Писання закликає нас зростати в пізнанні Бога. Це означає, що Бог зацікавлений в тому, щоб ми не просто знали щось про Нього, але щоб знали Його.

Бог дає нам дар віри, яка відкриває безмежність Творця всесвіту. Вірою пізнаємо, що віки створені Словом Бога. Вірою приймаємо Його в серце і просимо прощення, вірою живемо з Ним і в Ньому. Це постійне спілкування з живим Богом. Таке християнство відкриває не мертві букви закону, але силу життя в Дусі Святому.

Живе християнство не зводиться до довголітнього диспуту на тему: «Скількикома пальцями

хреститися». Тим більше, що Слово Боже говорить про хрещення лише як про занурення у воду.

Жива віра в Ісуса Христа не базується на темах про важливість збереження традицій XVII століття в Церкві XXI століття. Віра в Ісуса робить акцент на розвитку особистих відносин з Богом через Біблію і молитву.

Яка користь людині, яка дотримується всіх правил, але сказати Богу декілька слів від душі так і не навчилася? Яка користь від знання історії (навіть християнства), якщо твоя власна історія невідомо чим закінчиться?

Тому Христос запрошує: «Прийдіть до Мене і навчіться від Мене». Нам потрібен приклад Того, Хто є засновником Церкви. Його вчення і служіння розкривають, що таке насправді віра, а що – мертва релігія.

Ті, хто читає Біблію, знають, що найбільшою проблемою для релігійників часів Христа був саме Син Божий. Вони ніяк не могли зрозуміти, чому люди йдуть за Ним. Саме вони вели дебати, на якій горі правильніше поклонятися, а тут прийшов Учитель, і люди слідували за Ним всюди, куди тільки Він не поведе. Фарисеї в тривозі кричали: «Весь світ іде за Ним! Потрібні радикальні заходи...» Врешті-решт, саме люди релігії прибили Його руками беззаконних до хреста і підняли на Голгофі.

Майте віру Богу!

«Майте віру Богу», – заохочує нас Бог через Своє Слово. Християнство – це не релігія, а віра. Віра в кожне слово Бога, записане в Біблії. Віра в реального, живого Бога, Який не сидить на хмарі, але наповнює небо і землю. Віра в те, що Він бачить кожного і кожного кличе до Себе.

Він Сам сказав: «Нехай не тривожиться серце ваше – віруйте в Бога і в Мене віруйте». І ще: «Блаженні ті, що не бачили і повірили».

Тож сповнімося святим трепетом перед Ним. Бо Він не в рукотворних храмах живе і не вимагає служіння рук людських – Йому потрібне ваше серце. Він хоче стати живим Богом у вашому житті!

Валерій АНТОНЮК.

МІСЦЕ, ДЕ ПРАЦЮЄ ЗАКОН ВІДДАЧІ

Щаслива, гармонійна сім'я – це здійснення початкового задуму Небесного Отця. У щойно створеного Адама не було жодної вади. Та все ж через відсутність відповідної йому жінки Творець виносить безкомпромісне рішення: «Не добре...» (Бут. 2:18). Тільки створення Єви привело до задуманої гармонії: «І будуть обоє одним тілом» (Бут. 2:24). Так з'явилася перша сім'я.

Двоє, або пара – це феномен, який багато разів зустрічається на сторінках Святого Письма. Премудрий Еклезіаст стверджує: «Двом краще, ніж одному, бо мають хорошу заплату за труд свій» (Екл. 4:9). Ісус теж посилав Своїх учнів на проповідь по двоє. І вчив, що двоє, погодившись просити Всевишнього про щось, неодмінно отримають це.

Його Царство виникає і поширюється серед Його учнів, і починається це з двох людей. Де двоє зберуться в ім'я Христа, там буде Сам Він. Сім'я також починається з поєднання двох. Ось чому по-справжньому християнська сім'я стає місцем, де небеса сходять на землю, де присутній Христос.

Звичайно, щоб сім'я була такою, потрібно, щоб чоловік і дружина шукали Господа, пізнавали і прагнули виконувати Його волю, читаючи Святе Письмо.

Дух нашого часу спонукує прагнути отримати від життя усе. Ті, хто піддався його впливу, думають, що вони є центром світу і все існує заради них. Але рано чи пізно таке розуміння призводить до розчарування. І підсумок такого життя закономірний – розбите корито. Бог замислив цей світ так, щоб ми насолоджувалися даванням: отримуючи, віддаєш і віддаючи, отримуєш.

Якщо ми не віддаємо, то тим самим перекриваємо собі можливість отримувати. А якщо не приймаємо, то втрачаємо можливість давати. Тому важливо, щоб ми дозволяли Богу благословляти нас і через нас благословляти інших людей.

Чим більше радості ми подаємо іншим, тим щасливішими стаємо самі. Якщо ви помітили, що тупцюєте на місці, терміново почніть віддавати. Хочете більше мати? Більше віддавайте! Більше служіть тим, хто поруч.

Жадібність не дає можливості віддавати, гордість не дозволяє приймати. Яким би ти не був багатим, ти не зможеш з'їсти каструлю їжі замість тарілки, не зможеш носити дві сорочки відразу. Христос навчає: «Хто має дві сорочки, нехай дасть тому, хто не має, а хто має їжу, так само нехай робить!» (Лк. 3:11). Якщо ми зуміємо подолати страх позбутися чогось, що нам потрібне, то побачимо, що чим більше віддаємо з чистим серцем, тим більше отримуємо.

Це не означає, що можна бути марнотратними. Якщо наша ціль – через давання отримати більше для себе, то все марно. Потрібно давати з радісним серцем, з любов'ю. Вміння віддавати – це дар Божий.

Сім'я – найкраще середовище для навчання і реалізації закону

віддачі. Дитина бере від батьків все, що потрібне для росту і розвитку. Ставши дорослою, вона віддає – у вигляді відповідних вчинків, професійної діяльності, ставлення до оточення і поведінки в цілому. Батьки недостатньо виконують свої зобов'язання, якщо навчають своїх дітей лише їсти, пити, ходити, розмовляти, прикрашати, бо все це служить лише для тіла, яке не є людиною, а слугує наметом для людини, як сказав відомий християнин і педагог Ян Амос Коменський.

Сімейний човен піде на дно, якщо в подружніх стосунках хтось надає перевагу тому, щоб брати, і забуває віддавати. Порушений баланс призводить до невдоволення, конфліктів. І найчастіше ця проблема родом із дитинства – дитина не була навчена ділитися, не бачила доброго прикладу перед очима, їй не пояснили, як приймати з вдячністю і як ділитися, не очікуючи нічого взаємного.

Діліться не лише матеріальним. Діліться своїми знаннями, вміннями, добрими словами і підтримкою. При цьому не афішуючи свої вчинки. Христос навчав: «Нехай ліва рука твоя не знає, що робить права» (Мт. 6:3).

Давайте на добрі, благі цілі. Чим вища і чистіша мета, тим сильнішою буде внутрішня радість від давання.

І будьте вдячними. Вдячними за можливість жити, дихати, насолоджуватися природою. Вдячними Господу за те, що Його Слово діє серед нас, що воно доступне кожному і вчить нас жити за законами Його Царства.

Сергій СИПКО.

Хочу вірити

У душі кожного є потреба вірити у щось більше, ніж він сам. І в цьому нема нічого дивного. Такими нас створив Бог. У Біблії написано: «Усе Він прегарним зробив свого часу і вічність поклав їм у серце, хоч не розуміє людина тих діл, що Бог учинив, від початку та аж до кінця...» (Екл.3:11). Блаженний Августин написав: «Ти створив нас для Себе, і не знає спокою серце, поки не заспокоїться в Тобі».

Знаючи про прагнення людської душі до трансцендентного, Христос спрямовує розум і очікування людини до єдиного правильного джерела істини: «Нехай серце вам не тривожиться! Віруйте в Бога, і в Мене віруйте» (Ів.14:1). Мало просто вірити або вірити в якусь вищу силу. Усі люди вірають – хто у що. Віруючи, можна щиро помилятися. Історія не знала такого духовного спустошення, яке можна бачити сьогодні. І тому сьогодні ці слова Христа актуальні як ніколи.

Христос умер за гріхи всіх людей. Своєю смертю на хресті Голгофи Христос викупив людину з рабства гріха. Бог воскресив Свого Сина з мертвих на третій день. Кожен, хто покається у своїй гріховності, відкине гріх і все, що з ним пов'язане, і ввірує у Спасителя Ісуса Христа, здобуде прощення. Йому також буде дана можливість жити чистим життям тут, на землі, а

потім – перебувати з Господом у вічності. Віра в Христа визначає вічну долю кожного.

Біблія запевняє: «Бо заплата за гріх смерть, а дар Божий – вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашій» (Рим. 6:23). Лише в Ісусі Христі – надія людини і людства.

Дорогий читачу, звернися у молитві покаяння до Христа, довірся Йому. Він простить, спасе від гріха і смерті, подарує надію і мир у серці.

Ти можеш помолитися приблизно такою молитвою: «Святий і праведний Боже, я каюся перед Тобою у всіх своїх гріхах. Прости мені, очисти душу мою від зла, Ісусе Христе. Я довіряюся Тобі і прошу: відроди мене до нового життя; допоможи жити свято і праведно. З Твоєю допомогою, Господи, я буду жити з Тобою і служити Тобі. Дякую Тобі, Отче, за прощення, спасіння і вічне життя. Амінь».

ВІРУЮ

Ярослав Демко: «Іспанія, країна на краю Європи, стала для нас тим краєм світу, іти до якого заповідав Своїм учням Христос»

Історія церкви – це не тільки люди, які жили до нас, це також і наші сучасники, брати та сестри, які працюють на ниві Божій. Наш кореспондент Геннадій Андросов записав свідчення старшого пресвітера об'єднання українських церков ХВЄ в Іспанії «Спасіння Боже» Ярослава Демка, яке пропонуємо вашій увазі.

Народився я у Львові в 1976 році, у християнській сім'ї. Тато – служитель церкви. Бабуся покалася ще в 1928 році. Тобто по татовій лінії я віруючий в третьому поколінні, а по маминій – у четвертому. Отже, я зростав у благословенній Богом родині, бачив побожне життя своїх батьків, бачив також чудеса, які Бог робив у моєму власному житті.

Пам'ятаю, як був маленьким і мав високу температуру (поза 40), мама ніяк не могла її збити. До нас прийшов брат з церкви, взяв мене на руки і запитав, чи вірую я, що Ісус Христос може мене цілювати. Я відповів, що вірую, хоч до кінця не розумів усіх тонкощів віри. Він допоміг, а потім віддав мене мамі. Я був вже здоровим, бо внутрішньо відчув, як температура спала. Потім, якщо тільки щось у моєму житті ставалося (чи то хвороба, чи проблема), я вже сам скоренько біг до кімнати, падав на коліна і молився до Бога. І явно бачив відповіді від Господа. Я змалку пересвідчився, що Бог живий, реальний, Він відповідає на молитви (навіть миттєво). Таким чином Бог формував мою віру, готуючи до майбутнього служіння.

Я свідомо уклав завіт із Богом у 19-річному віці. Ніколи не думав, що

стану пастором церкви, але Божі плани – не наші. Хотів завжди бути покірним волі Божій. Спочатку співав у молодіжному хорі, проповідував. Вчився в училищі на закрійника-модельєра. Зі мною у хорі співала дівчина, Зоряна, з якою, коли мені минуло 22 роки, я одружився.

Якось мені зателефонував друг, Андрій, який був на той час в Іспанії, і попросив приїхати до нього, бо знайшов роботу. Тоді було просто оформити візу, і буквально за два тижні ми з дружиною уже були в Іспанії. Нам хотілося бувати в зібранні християн, ми ішли в іспанські церкви, але не розуміли їхньої мови, тож почали робити зібрання на квартирі. Спочатку нас було четверо українців.

Через десять місяців ми повернулися в Україну, і дружина народила двійнят, хлопців. Хотілося залишитися вдома, та плачевна економічна ситуація змусила знову їхати до Іспанії, у Мадрид. Цього разу я поїхав сам, там зіткнувся із труднощами, які вдалося з Божою допомогою

подолати: деякий час перебував в Іспанії нелегально, але згодом отримав документи, влаштувався на роботу, взяв в оренду житло і перевіз сім'ю. Відвідував домашні служіння християн-українців в квартирі Романа Співака. Люди почали каятися.

Саме тоді до нас приїхав Ярослав Емха зі Львова. Він почав натхненно працювати у формуванні української церкви в Іспанії і запропонував зареєструвати нашу громаду. Пам'ятаю, як ходили по різних інстанціях, і нарешті нам вдалося зареєструвати першу українську церкву в Мадриді. Це був 2005 рік...

Деякий час церква збиралася у нас удома, але людей ставало все більше, і ми вирішили проводити зібрання у місцевому парку, просто неба.

Три місяці тривали служіння, які можна було назвати євангелізаційними: ми співали, молилися, проповідували, і на зібрання почали приходити і каятися нові люди. Врешті-решт ми винаймали в оренду приміщення для церкви.

До нас приходять люди, які

відірвані від сімей, Батьківщини, рідної мови, і саме у нашій громаді вони знаходять осередок спілкування. Увесь тиждень українці працюють серед іспанців, і їм хочеться хоча б раз на тиждень поспілкуватися з земляками. Багато з них казали, що ніколи б не прийшли до пізнання істинного Бога в Україні, бо вважали раніше, що такі зібрання – сектантство, але в Іспанії вони кардинально змінили свої погляди, саме тут вони змогли відкрити своє серце для прийняття Євангелія.

Фактично, на кожному богослужінні у нас в Мадриді каються нові люди, а загалом на служіння приходить до 200 людей. Це не тільки українці, але й росіяни, білоруси, вірмени, та й іспанці також. Поки що збираємося в орендованому домі молитви, але збираємо фінанси на власне приміщення, бо тут зала вже переповнена.

Господь бажає, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання істини. І для багатьох українців план Божий утім, щоб на чужій землі вони покалися і прийшли до пізнання правди Божої! Одна жіночка, вчителька, працювала тут, покалася, потім поїхала назад, у своє село, в Україну. Поки що вона там – єдина євангельська християнка, але щиро вдячна Господу, що свого часу поїхала до Іспанії...

Сьогодні ми проводимо регулярні служіння українських церков у 14 містах в Іспанії, які об'єднані під назвою «Спасіння Боже». Усі збираються в орендованих приміщеннях. Молимося, щоб Бог допоміг нам придбати власний дім молитви. Це буде перший дім молитви української церкви в Іспанії! Так склалося, що саме церква в Мадриді є головним осередком об'єднання українських церков «Спасіння Боже». Ми плануємо відкрити Біблійну школу при новому

домі молитви в Мадриді, також плануємо нести Слово Боже в Португалію. Там багато наших українців, емігрантів, які потребують спасіння.

Так сталося, що саме Іспанія, країна на краю Європи, стала тим краєм світу, до якого заповідав Своїм учням йти Ісус Христос з проповіддю Євангелія (Дії апостолів, 1:8, 13:47). Не відомо, чи апостол Павло дійшов до Іспанії, але сьогодні тут проповідується живе Євангеліє. Сюди приїжджають молоді місіонери з України, які ревно взялися до найближчої праці на землі – звіщати Євангеліє, проповідувати спасіння в Ісусі Христі.

Я вірю, що наші плани відповідають волі Божій, і ми молимося, щоб Бог надалі благословив нашу працю і розширив межі для проповіді Євангелія в Іспанії, Португалії та інших країнах Західної Європи.

Українці – унікальний народ, вони є скрізь, по цілому світу. Вважаю, що саме українці стали Божим благословенням для інших країн, де вони проживають в еміграції. Бо скрізь, де є українці, є українські церкви.

Випадковість чи Божя робота?

«Сину мій... Не відкидай науки матері своєї!» (Приповісті Соломона 6:20)

Моя мати була християнкою і від самого мого народження молилася за мене до Бога. Вона продовжувала вірити й надіятися навіть тоді, коли виглядало, що все марно, я ніколи не повернуся до Господа і не впокорюся перед Ним і Його Словом.

Я виріс, вивчився на лікаря, пішов жити окремо від батьків – і залишався невіруючим. Працюючи сімейним лікарем, я бачив багато людських страждань. І дивувався, що коли деякі хворі впадали у відчай, деякі за таких самих обставин проявляли надзвичайне терпіння, надію і довіру, пояснюючи це своєю вірою в Бога.

Ця сила не залишала мене байдужим, однак я і далі йшов своїм шляхом без Бога і робив все можливе, аби викинути Його зі своїх думок. Блискучі результати іспитів обіцяли, на мою думку, блискучу кар'єру.

Якось до лікарні привезли чоловіка. Він підіймався по драбині з відром цементу в руках і впав. Його стан був безнадійним. Ми робили все можливе, аби полегшити його біль. Оскільки цей чоловік весь час був при свідомості, він добре розумів, що вже ніколи не одужає і що його смерть – це тільки питання часу. Я запитав, чи не хотів би він побачитися з кимось із своїх родичів або знайомих. Він запевняв похитав головою і сказав, що не має нікого, він сам у цілому світі, але був би вдячний, якби я повідомив господиню його квартири, яка жила неподалік, про цей випадок і попросив її прийти. Він заборгував їй деяку суму грошей і хотів би повернутися.

Його бажання виконали, і, як я потім дізнався, та жінка відвідувала його двічі або тричі. Я особисто ніколи її не бачив, тому зовсім не знаю, про що вони розмовляли.

Той чоловік прожив після нещасного випадку тиждень. За весь цей час лише ділька слів зринули з його вуст. Я був цілковито вражений дивним виразом миру і спокійного щастя на його обличчі, хоча його страждання, напевно, були просто нестерпними.

Він помер, і я був присутній, коли виносили його тіло. «А що робити з цим, лікарю?» – запитала медсестра, тримаючи книгу. «Що це?» – перепитав запитав я. «Це Біблія цього чоловіка, – відповіла сестра. – Його господиня принесла її йому, бо він просив. Він до самого кінця читав її».

Я взяв від неї книгу і – що це? Це була Біблія, яка колись належала мені і яку я продав, коли пішов з дому. Маминим почерком на ній все ще було написано моє ім'я.

Я встиг оволодіти собою, аби не видати свої справжні почуття, і сказав медсестрі: «Віддайте її мені: у цього чоловіка нікого не було».

Я забрав Біблію додому. Від частого використання вона виглядала достатньо старою, на полях було багато поміток, а численні вірші були підкреслені. Очевидно, той чоловік старанно читав її та уважно вивчав. Я прочитав усі уривки, які, напевно, приносили вітху і полегшення власнику книги і були світлом на його життєвому шляху, навіть в останні його дні. Тепер я розумів, в чому полягав секрет спокою в серці цього чоловіка.

«Так буде і Слово Моє, що виходить із уст Моїх: порожнім до мене воно не вертається, але зробить, що Я пожадав, і буде мати поводження в тому, на що Я його посилав!» (Ісаї 55:11).

Чи було це дивом, що той чоловік був таким спокійним і щасливим? Насправді він був одним з бідних і незначних у цьому світі, але, як я почав розуміти, він був також одним з обраних «за багатих вірою й за спадкоємців Царства, яке обіцяв Він тим, хто любить Його» (Як. 2:5).

Чи потрібно ще щось казати? Чи варто

пояснювати, що ця чудова подія стала переломним моментом мого життя, що моє враження сумління постійно докоряло мені, майже довівши мене до відчаю, поки я не зрозумів і не прийняв вірою слово Господа Ісуса про те, що Він прийшов у світ знайти і спасти грішників.

Чи потрібно казати, що тепер моя Біблія займає головне місце в бібліотеці і що я читаю її з більшою радістю, ніж будь-яку іншу книгу, тому що Євангеліє, яке міститься в ній, стало силою Божою для мого спасіння по вірі у Христа.

Було це просто випадковістю чи Божою дивовижною роботою? На ці питання неважко відповісти.

Моя життєва історія засвідчує любов Бога, Який ходить за грішником, бо хоче, «щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання правди» (1 Тим. 2:4).

Можливо, твоя мати на колінах благає Бога спасти твою душу, друже Тож відкрив свої очі сьогодні і навернися. Не будь байдужим. Ти не знаєш, чи це слово звучатиме для тебе завтра.

«Коли ж вийшли на свято брати Його, тоді й Сам Він пішов, – не відкрито, але ніби по-тай. А юдеї за свята шукали Його та питали: «Де Він?». І поголося велика про Нього в народі була. Одні говорили: «Він добрий», а інші казали: «Ні, Він зводить з дороги народ»... Та відкрито про Нього ніхто не казав, – бо боялись юдеїв. У половині вже свята Ісус у храм увійшов і навчав. І дивувались юдеї й казали: «Як Він знає Писання, не вчившись?». Відповів їм Ісус і сказав: «Наука Моя – не Моя, а Того, Хто послав Мене. Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу Я. Хто говорить від себе самого, той власної слави шукає, а Хто слави шукає Того, Хто послав Його, Той праведний, – і в Ньому неправди нема» (Ів. 7:10-18).

Що про Ісуса сьогодні скажете ви?

А. Н.

Дорога Бога – краща

«Бо хто розум Господній пізнав? Або хто був радник Йому?» (Рим. 11:34).

Нам всім треба усвідомити, що Бог розумніший за нас. Його план для нашого життя справді кращий. Тому не варто впадати у відчай, коли приходять скрутні обставини, як і не варто ридати, запитуючи Бога, чому так сталося. Бог очікує нашої довіри, а не запитань.

Що таке довіра Богові? Одна з відповідей така: це запитання, які залишаються без відповіді. Коли ми опиняємося у складних ситуаціях, правильно казати: «Боже, я не бачу в цьому ніякого сенсу, але я довіряю Тобі. Я вірю, що Ти любиш мене і зробиш для мене якнайкраще свого часу».

Бог не потребує наших порад. Йому потрібна наша віра. Одного разу Ісус Христос розповів притчу про несправедливого суддю і бідну вдовицю. Висновок цієї притчі – Богові потрібно молитися завжди і не впадати у відчай. А для цього потрібна віра.

Закінчує Свою розповідь Господь словами: «Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?» (Лк. 18:8).

Другий прихід Ісуса на цю землю наближається. Та чи, прийшовши, Він знайде віру у вашої серці?

На порозі приходу

«І зробить вона, щоб усім малим і великим, багатим і вбогим, вільним і рабам було дано знамено на їхню правицю або на їхні чола, щоб ніхто не міг ані купити, ані продати, якщо він не має знамена ймення звірини, або числа ймення його... Тут мудрість! Хто має розум, нехай порахує число звірини, бо воно число людське. А число її шістсот шістдесят шість» (Об'явлення 13:16-18).

Протягом історії людства періодично виголошувалися пророцтва про наближення кінця світу. Та й наше покоління пережило вже кілька таких заяв. Однак лише керуючись попередженнями Святого Письма, можна розпізнати ознаки наближення кінця звичного для нас формату існування світу. І, мабуть, найважливіша ознака – це масове «маркування» людей знаком звірини. Кол Сандерсон, інженер-конструктор в галузі комп'ютерних мікросхем, розповідає:

«Як інженеру-конструктору, мені довелося у складі великої групи фахівців брати участь в розробці одного проекту в місті Феніксі, штат Арізона, США. Паралельно роботи над цим проектом велися в Бостоні, штат Массачусетс, а також в Ган-форді, штат Каліфорнія.

Ми проводили експерименти над жінкою, у спинному мозку якої було підшито кілька мікросхем з радіосигналами. До цього вона була нерухомою, оскільки всі функції її організму були порушені. Після нашого втручання у неї почали рухатися

руки і ноги. Але тільки за допомогою комп'ютерних маніпуляцій м'язи стали керованими. Сама вона не контролювала процес. Ми продовжували працювати над удосконаленням мікросхем і зуміли досягти контролю над поведінкою жінки.

Я не медик, а інженер, і моїм завданням було створення мікросхем, а не вплив на її організм, – цим займалися інші. Ми проводили досліді і на ув'язнених. Поступово мікросхема ставала пласкою, готовою для імплантації, тобто для введення в організм. Ми планували створити дуже маленький, мікроскопічний чіп, який помістився би в епідеміологічну голку, що в результаті і зробили, перетворивши чіп на предмет завбільшки з рисове зернятко.

Випробування проводили в Сакраменто і Лос-Анджелесі на багатьох тваринах. Мільйони доларів були витрачені на те, щоб визначити точку тіла, куди можна імплантувати мікросхему, що складалася з 250 000 елементів. Треба було вирішити проблему підзарядки, для якої необхідна зміна температури організму, тобто

треба було знайти таке місце на тілі людини, де б температура швидко змінювалася. Були виявлені два такі місця: чоло і права рука людини.

Над проектом працювали безліч людей, вони не були посвячені в його кінцеву мету і часто не знали, чим займаються інші. Я працював над ресурсом батареї, тобто зарядкою і підзарядкою живлення мікросхеми. У той час я отримав від Бога попередження і почав досліджувати Святе Письмо. І прочитав ці рядки: «І зробить вона, щоб усім малим і великим, багатим і вбогим, вільним і рабам було дано знамено на їхню правицю або на їхні чола» (Об. 13:16).

У процесі роботи над проектом стала чіткішою його мета – позначити всіх людей, що живуть на планеті. Якимось до мене підійшов державний чиновник і сказав, щоб інформацію про те, що чіп готовий, я не розголошував. У дитячих установах Флориди багатьом дітям уже введені ці чіпи.

Нові типи біочіпів, попри медичну та ідентифікаційну функції, можуть виконувати інші – аж до зміни поведінки імплантованих людей і контролю над їхніми емоціями через підвищення або зниження вироблення певних гормонів. Скажімо, збільшуючи вироблення адреналіну і норадреналіну – гормонів агресії, біочіпи допоможуть солдатам досягти стану абсолютної безстрашності. Естрадіол – жіночий статевий гормон – навпаки, буде робити чоловіче населення лінивим та інфантильним.

Я запитав одного шанованого доктора з медичного центру в Бостоні: що станеться, якщо чіп вийде з ладу через зовнішні фактори – такі, як магнітні випромінювання? Він відповів, що організм моментально зреагує: з'являться гнійні рани. Це не було відкриттям. Я вже читав про це: «І пішов перший Ангол, і вилив на землю чашу свою. І шкідливі та люті болячки обсіли людей, хто мав знамено звірини й вклонявся її образу» (Об. 16:2).

Покарання чи милість?

У всіх бідах людей винні ми самі, і покарання від Бога полягає в тому,

що ми вибираємо не Його волю, а свою, тобто диявольську. Люди, котрі віддадуть себе не під Божий контроль і не під Його милість, зрадять свою віру, цілком підпадаючи під контроль системи сатани. І не важливо, є вживлення чіпа знаменням чи ні, головне, що це стане в будь-якому разі відступництвом і першу чашу Божого гніву доведеться випити до дна.

Костянтин Сітков, доктор військових наук, віце-президент Академії політичних проблем, впевнений: оскільки чіп – це пасивний елемент, то можливість отримання сигналу з цього чіпа, зчитування з нього інформації визначається не стільки самим чіпом, скільки потужністю сигналу, що випромінюється. Чим потужніший сигнал, чим вужче спрямована антена приймача, тим з дальшої відстані можна зняти інформацію з цього чіпа. Будучи вживленим в людський організм, чіп безпосередньо впливає на кров та інші елементи. І випромінюваннями достатньої потужності можна досягнути того, що чіп генеруватиме сигнали, котрі призведуть до виникнення цілком конкретних захворювань у цієї людини і можуть навіть вбити її. А у разі зовнішніх потужних магнітних випромінювань, які реально відбуваються в наш час, носії цих чіпів мають гарантований шанс захворіти на серйозні шкірні захворювання на взірць псоріазу і навіть онкохвороби.

Ще трохи про технології. Існує кілька десятків супутників, які можуть зчитувати інформацію навіть з таких невеликих предметів, як поштова марка. Такий супутник здатний прочитати всю інформацію з ваших документів і може робити це кожні 19 хвилин. Супутники нової серії ЛІО настільки чутливі, що визначають зміни температури тіла людини з точністю до 0,4 градуса за Цельсієм. Від них неможливо сховатися.

Сьогодні планується об'єднати кредитну картку з дебет-карткою. Віце-президент США вважає, що кожна людина країни повинна мати при собі таку смарт-картку. Це ніщо інше, як підготовка до введення чіпів. Сотні мільйонів доларів виділено для того, щоб запровадити підшкірну

ідентифікацію. В уряді США велася дискусія, в ході якої ставилося питання прямо: ми не зможемо контролювати всіх людей, якщо не ідентифікуємо, тобто не позначимо їх.

Картку ви можете втратити, загубити чи позичити кому-небудь, чіп же завжди буде при вас. У Швеції підшкірні чіпи вже мають понад сім тисяч чоловік. Незабаром це охопить весь світ. Святе Письмо говорить про єдине світове правління, за якого всі люди будуть позначені таким чином. Тому це проблема не тільки США.

Не випадково ЦРУ розробило програму щодо християн з ціллю скомпromетувати їх через рух Нью-Ейдж (New Age – буквально «нове століття, новий час, нова епоха»). Сьогодні у школах приймають і буддизм, і мусульманство, але спробуйте запровадити вивчення християнської моралі...

У всьому світі поступово здійснюється перехід до безготівкового суспільства (готівкові гроші вилучаються з обігу). Нині масово використовують картки, але згодом вони будуть замінені підшкірними чіпами. План для цього в ЄС вже розроблено.

Ми на порозі того періоду, коли людям буде ставитися знак звірини. І трагедія деяких християн полягатиме в тому, що вони не зрозуміють, що вже почалася влада антихриста. Молімося й тверезо оцінюймо ситуацію у світі, щоб не бути втягненими в систему антихриста.

Господь гряде! Чи готові ви до Його повернення?

НАСИЛЛЯ ЧУЖОГО ДОСВІДУ

2 жовтня цього року МОН України підписало Наказ №1047 «Про затвердження методичних рекомендацій щодо виявлення, реагування на випадки домашнього насильства і взаємодії педагогів з іншими органами і службами». Справа дійсно благородна і корисна. Але виникає багато питань. І перш за все таке: чи той, хто готував його, консультувався з педагогами, педіатрами, юристами, психологами? Бо складається враження, що текст був запозичений із шведського чи канадського або німецького документа і поданий як документ, розроблений МОН України.

Документ визначає, що педагогічні працівники мають спостерігати за поведінкою дітей (це добре) і мають «вчасно помітити симптоми неблагополуччя в поведінці та настрої дітей».

Види домашнього насильства поділяються на чотири категорії: психологічне, фізичне, економічне та сексуальне. До ознак психологічного відносяться, крім замкнутості, агресивності, нападів люті тощо, швидка стомлюваність та знижена увага.

Я була би вкрай здивована, якби діти при наявності такого шаленого навантаження у школі не мали швидкої втомленості та зниженої уваги.

Ще педагоги мають визначити «наявність стресоподібних розладів психіки та психосоматичних хвороб, депресивних розладів». Але ж студенти закінчують ПЕДАГОГІЧНИЙ, а не медичний університет. І не вивчають

психіатрію. Вони вивчають різновиди психології. А це не одне і те ж. Вчителі не можуть виконувати роботу лікаря.

Далі читаємо, що ознакою насильства може бути «належність батьків до сект». До яких, вибачте, сект? Можна список надати?

До ознак фізичного насильства вдома відносять скарги «на головний біль, біль у животі». А чому це домашнє насильство? Може, у дитини починається грип або вона втопилася чи з'їла щось не те. Може, краще дитину до лікаря відправити, а не до уповноваженої особи?

Ознаки економічного насильства чомусь включають «втомлений і хворобливий вигляд». Та українські діти, особливо ті, хто добре вчиться, усередині другої чверті саме так і виглядають, бо мало відпочивають, мало бувають на свіжому повітрі, спортом,

як правило, не займаються, бо часу на це не мають. А до травня усі мають блідо-зелений колір обличчя та сині кола під очима.

Ознаками сексуального насильства є «знання термінології та жаргону, не властивих дітям відповідного віку». Але ж жити у суспільстві і не чути поганих слів просто неможливо. Тут тільки два варіанти: або закрити дітям вуха, або заборонити дорослим матюкатися.

Але більш за все мене турбує, як у школі будуть обирати уповноважену особу, яка проводитиме бесіду з дитиною та встановлюватиме факти цього насильства. Жодного педагога такому не навчають. Для цього потрібна людина, яка знає, як правильно вести це опитування, які питання ставити, щоб не завдати дитині ще більшої травми, як інтерпретувати те, що скаже дитина. Тобто це має бути не просто уповноважена особа, яку обрали голосуванням, а людина відповідного фаху, із досвідом, яка має власних дітей врешті-решт.

Мені здається, що перш ніж переймати досвід західних шкіл, треба ретельно його аналізувати і привести у відповідність із законами та менталітетом нашої країни.

Ганна ТУРЧИНОВА.

Декан факультету природничо-географічної освіти та екології НПУ ім. М. Драгоманова.

Вийшла друком нова книжка української поетеси, члена Християнської спілки письменників Нелі Романовської «Діє СЛОВО». Книгу можна замовити, написавши на e-mail: Romanovska_@i.ua Деталі за тел. 095 129 46 16, 067 38 72 564.

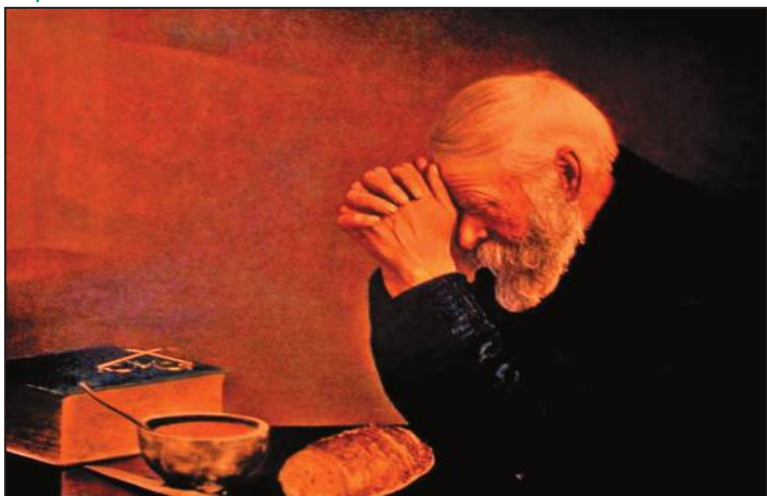

ВІРУЮ

ЧИ ВИ – СПРАВЖНІЙ?

«Ви світло для світу. Не може сховатися місто, що стоїть на верховині гори. І не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину, але на свічник, і світить воно всім у домі. Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:14-16).

Найважче бути християнином у своєму домі – тут неможливо грати роль, тут ти поводишся так, як думаєш і який ти насправді. Тому Ісус, характеризуючи християнина, найперше говорить про світло «у домі». Як побачити, що християни є світлом у домі?

Світить удома

Світити всім удома – це значить з радістю виконувати свої обов'язки: «Дружини, коріться своїм чоловікам, як Господеві... Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе... Діти, слухайтеся своїх батьків у Господі, бо це справедливе! Шануй свого батька та матір – це перша заповідь з обітницею, щоб добре велося тобі, і щоб ти був на землі довголітній! А батьки, не дратуйте дітей своїх, а виховуйте їх в напаминанні й остеререженні Божому!» (Еф. 5:22, 25, 6:1-4).

Я, як чоловік, буду світлом для дружини тоді, коли любитиму її, як Христос полюбив мене. Моя дружина виявляє мені світло через покору мені. Вона мене не зневажає, не приймає ніяких самовільних рішень, завжди готова підтримати й допомогти, коли в цьому є потреба. Діти, які вірять в Ісуса Христа як особистого Спасителя, виявляють своє світло батькам через слухняність їм та пошану до них. Батьки є світлом

для дітей тоді, коли не дратують їх, а виховують у любові.

Ще одна характеристика християнина, який є світлом у домі, – задоволення потреб членів сім'ї. Чоловік має забезпечувати сім'ю матеріальними благами: «У поті свого лица ти їстимеш хліб...» (Бут. 3:19). Жінці Господь дає інші настанови: «Щоб навчали жінок молодих любити своїх чоловіків, любити дітей, щоб були помірковані, чисті, господарні, добрі, слухняні своїм чоловікам, щоб не зневажалася Боже Слово» (Тит. 2:4-5).

Християни мають бути ініціаторами примирення. Якою правильною не була б сім'я, там неминує трапляються непорозуміння. Світити в домі – це значить бути людиною, яка першою проявляє ініціативу примирення. Так завжди робить Бог.

Адам згрішив і сховався від Бога. Творець не лише першим проявив ініціативу (звертається до Адама, робить для нього і Єви шкіряний одяг), але й доводить її до логічного завершення, пославши у світ Ісуса Христа: «Бо коли ми, бувши ворогами, примирилися з Богом через смерть Сина Його, то тим більше, примирившись, спасемося життям Його» (Рим. 5:10); «... І щоб Ним поєднати з Собою все, примиривши кров'ю хреста Його...» (Кол. 1:20).

Колись я прийняв рішення: якщо в нашій сім'ї виникне непорозуміння, не має значення, з чієї вини, я чекаю 10 хвилин, а потім йду й шукаю примирення: прошу в дружини або дітей пробачення. Це те, що зробив Ісус Христос для кожного із нас: «Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере!» (Ів. 1:29).

Світить у світі

Істинні християни відрізняються тим, що вони є світлом для світу: «Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі».

Християни не порушують законів. Коли я їду за кермом автомобіля, то в мене складається враження, що живу в безбожній країні, а не в тій, де 80% вважають себе християнами. А що відчуваєте ви, коли потрапляєте на базар або в лікарню? Ісус заявляє, що істинні християни будуть виконувати закони держави, бо Він їх повністю виконував. «Скажи ж нам, як здається Тобі: чи годиться давати податок для кесаря, чи ні? А Ісус, знавши їхнє лукавство, сказав: «Чого ви, лицеміри, Мене випробовуєте? Покажіть Мені гріш податковий». І принесли динарія Йому. А Він каже до них: «Чий це образ і напис?». Ті відказують: «Кесарів». Тоді каже Він їм: «Тож віддайте кесареви кесареві, а Богові – Боже» (Мт. 22:17-21).

Коли принц Данії порушив правила дорожнього руху, йому виписали найбільший за історію Данії штраф. У них поліція виявилася дуже християнською. Чим більше людини дано, тим більше з неї питають. Християнин, який широко любить Ісуса, намагатиметься виконувати всі закони держави й таким чином буде світлом для навколишніх людей.

Бог створив людину доброю, а гріх зробив її користюлюбною. Ісус прийшов на землю для того, щоб знову змінити наш статус з користюлюбного на доброго. Спілкуючись із Богом через Біблію й молитву, ми отримуємо силу й бажання безкорисливо робити добрі діла.

«Світ не без добрих людей» – здавалося б, банальна фраза, та інколи в житті трапляється так, що ти раптом починаєш розуміти весь її глибинний зміст. Не так давно у Вінниці, щоб урятувати життя важкохворої 11-місячної Софійки, спонсор, який

не захотів називати свого імені, пожертвував 100 000 євро.

У торговельних мережах практикують благодійництво за формулою 1+1. Приміром, купуєш одну пару взуття, а платиш за дві. Другу пару отримує нужденна людина. Це прекрасне світло для світу.

У нашій країні як ніколи раніше дуже багато нужденних людей, що мають потребу в християнах, які стануть для них світлом. Ісус навчає нас цій істині через притчу про милосердного самарянина: «Один чоловік ішов з Єрусалиму до Єрихону і попався розбійникам, що обдерли його, і завдали йому рани, та й утекли, покинувши ледве живого його. Проходив випадком тією дорогою священик один, побачив його – і проминув. Так само й Левит надійшов на те місце, поглянув – і теж проминув. Проходив же там якийсь самарянин, та й натрапив на нього, і, побачивши, змилосердився. І він підійшов, і обв'язав йому рани, наливши оливи й вина. Потому його посадив на худобину власну, і приставив його до гостиниці, та й клопотався про нього. А другого дня, від'їжджавши, вийняв він два динарії та й дав їх господареві й проказав: «Заопікуйся ним, а як більше що витратиш, – заплачу тобі, як вернуся». Котрий же з цих трьох – на думку твою – був ближній тому, хто попався розбійникам?». А він відказав: «Той, хто вчинив йому милість». Ісус же сказав йому: «Іди, і роби так і ти!» (Лк. 10:30-37).

А скільки милості виявили ми 2018 року?

Рейчел Беквіс (2002–2011) – американська дівчинка, яка займалася благодійністю. Двічі вона відрощувала волосся, щоб пожертвувати його на перуки для онкохворих дітей. Згодом вона хотіла зібрати 300 доларів, щоб спасти життя 15 африканців, давши їм чисту воду. Вона змогла зібрати тільки 220 доларів і несподівано померла. Але після її смерті на її рахунок надійшли 1 265 823 долари, і цих грошей було достатньо, щоб напоїти чистою водою 60 тисяч людей.

Християни дарують людям любов. Робити щось добре тим, хто до нас добре ставиться, не так уже й складно. Але потрібно любити й тоді, коли нам роблять усе наперекір. Це складніший варіант, але саме цього вимагає Ісус від справжніх християн: «Ви чули, що сказано: «Люби свого ближнього і ненавидь свого ворога». А Я вам кажу: «Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає,

творить добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує, щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі, що наказує сходити сонцю Своему над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних. Коли бо ви любите тих, хто вас любить, то яку нагороду ви маєте? Хіба не те саме й митники роблять? І коли ви вітаєте тільки братів своїх, то що ж особливого робите? Чи й погани не чинять отак? Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!» (Мт. 5:43-48).

Дарувати любов – це робити прості речі: зустрічаючись із людьми, дарувати їм усмішку, сказати щось добре, побажати Божого благословення. Виходячи з транспорту або магазину, від щирого серця подякувати за наданий вам сервіс і побажати гарного дня. Благословити своїх рідних, коли вони йдуть із дому. Помолитися за людей, коли бачиш, що вони мають у цьому потребу.

Бог зробив кожного християнина священником (1Петр. 2:9), який може заступатися перед Богом за людей. Даруймо людям любов – і цим ми будемо будувати Боже Царство на землі.

Апостол Павло пише: «І славили Бога вони через мене!» (Гал. 1:24). Це фраза, про яку має мріяти кожен християнин, який вірить в Ісуса як свого особистого Спасителя. Якщо наше життя буде підходити до завершення і люди славтимуть Бога за нас і наше життя на землі – це буде свідчити про те, що ми правильно прожили земне життя.

Я мав можливість бувати на різних похоронах і бачив дві різні картини. Одна з них приваблива, коли багато присутніх і кожен може сказати про покійного щось добре. Інша – сумна, присутніх дуже мало і нема охочих сказати добре слово.

Що говоритимуть люди, коли мене не стане, і чи взагалі будуть охочі щось сказати?

Життя швидкоплинне, позаду вже більше, ніж попереду... І я переконаний, що ніхто не згадає, у яких костюмах ми ходили, яку їжу їли і на яких машинах їздили. Але згадають добро, яке ми робили безкорисно.

Отже, справжній християнин завжди є світлом у своєму домі, серед навколишнього світу, і люди славлять Бога за нього. Чи можна вас назвати справжнім християнином?

Любомир ТУРЧАК.

Сімейний психолог-консультант, пастор євангельської церкви «Дім Божий».

Заради чого воюємо

Отримання винагороди – чи то моральної, чи матеріальної, – безперечно, приємний момент. Глибоко в пам'яті закарбовуються перша зароблена гривня, перша добра оцінка в школі, перша грамота, диплом чи кубок, здобуті на спортивних змаганнях чи у конкурсах. Інколи слово вдячності стає найкращою нагородою за доброту та уважність. Здебільшого саме винагорода – мотив активної поведінки.

Багатьом була незрозуміла поведінка Мойсея – названий син дочки фараона, вихований у його домі, здобув добру освіту, перед ним відкривалися усі перспективи заможного та безтурботного життя у славі, почестях, розвагах та усіх земних насолодах. Проте Слово Боже говорить: «Вірою Мойсей, коли виріс, відкріс зватися сином дочки фараонової. Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху. Він наругу Христову вважав за більше багатство, ніж скарби єгипетські, бо він озирався на Божу нагороду. Вірою він покинув Єгипет, не злякавшись гніву царя, бо він був непохитний, як той, хто Невидимого бачить» (Євр. 11:24-27).

Віра, як рушійна сила, спонукала його до незрозумілих для багатьох кроків. Виявляється, Мойсей був далекогляднішим, аніж переважна більшість його сучасників, бо він бачив більше, аніж вони у своїх примітивних бажаннях та інтересах, – Божу нагороду, яка і стала спонукую до таких рішень. Він ладен був заплатити за це будь-якими обмеженнями та випробуваннями.

Схожа з Мойсеєвою і історія життя апостола Павла. Він досягнув того, що його сучасники вважали б за надзвичайно велике надбання. Юдеянин, обрізаний восьмого дня, здобув освіту у школі одного з найпопулярніших релігійних вчителів Єрусалима – Гамаліїла, був ревнителем Закону, фарисей та син фарисея, займав одне з провідних становищ в тогочасному суспільстві. Проте після зустрічі з Богом його світогляд абсолютно змінився, відбулася переоцінка цінностей, про що він казав: «Тож усе я вважаю за втрату ради переважного познання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього, і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа» (Фил. 3:8).

Рішеннями і Мойсея, і Павла керувало бажання досягнути нагороду абсолютно іншого ґатунку, аніж досягали їх сучасники. Їх уже не могли задовольнити визнання людей та їх почесті, державні звання та титули, статуси та відзнаки...

Про нелегке життя християнина, завершальним моментом якого стане винагорода,

розповідає апостол Павло: «Хіба ви не знаєте, що ті, хто на перегонах біжать, усі біжать, але нагороду приймає один? Біжить так, щоб одержали ви! І кожен змагун від усього стримується; вони ж – щоб тлінний прийняти вінок, але ми – щоб нетлінний. Тож біжу я не так, немов на непевне, борюся не так, немов би повітря б'ючи. Але вмертвляю й неволю я тіло своє, щоб, звіщаючи іншим, не стати самому негідним» (1Кор. 9:24-27).

Люди ставали послідовниками та учнями Ісуса Христа не через вигоду, не з розрахунку, а завдяки вірі в Нього як Божого Сина і керуючись почуттям любові до Нього, бажанням просто бути із Ним, навчатися від Нього та разом служити Отцеві Небесному. Тому ми говоримо про нагороду не як про корисливий мотив, який змушує діяти заради вигоди, а як заохочення, визнання Бога, Який має найкращі наміри щодо нас, як про Його особливу оцінку наших старань, зусиль та повної самовіддачі.

На етапі активної співпраці з Ісусом Христом Петро від імені усіх учнів одного разу сказав: «Ось ми залишили все та й пішли слідом за Тобою, що ж буде нам?» (Мт. 19:27). Він не вів торгів і не домовлявся з Ісусом Христом про якісь вигоди, коли Той покликав його за Собою. Петро не обмежувався примітивними інтересами, якими жили в той час, та й живуть сьогодні люди, його цікавило дещо більше – кінцевий результат служіння Богові та людям.

Ісус відповів: «Коли, при відновленні світу, Син Людський засяде на престолі слави Своєї, тоді сядете й ви, що за Мною пішли, на дванадцять престолів... І кожен, хто за Ймення Моє кине дім, чи братів, чи сестер, або батька, чи матір, чи діти, чи землі, – той багатократно

одержить і успадкує вічне життя» (Мт. 19:28-29).

Кожне з семи послань до церков, які записані в книзі Об'явлення, завершується обіцяною Бога. Єфеській церкві Він каже: «...переможеві дам їсти від дерева життя, яке в раю Божім» (Об. 2:7), до церкви в Смирні: «...переможець не буде пошкоджений від другої смерті» (Об. 2:11), до Пергамської: «...переможеві дам їсти приховану манну, і дам йому білого каменя, а на камені написане ім'я нове, якого не знає ніхто, – тільки той, хто приймає його» (Об. 11:17), до Тіатирської: «...переможеві і тому, хто аж до кінця додержує Мої вчинки, Я дам йому владу «над поганами, і буде їх пасти залізним жезлом; вони немов глиняний посуд, покрушаться», як і Я одержав владу від Свого Отця» (Об. 2:27), до Сардійської: «...переможець зодягнеться в білу одягу, а ім'я його Я не змию із книги життя, і ім'я його визнаю перед Отцем Своім і перед Його ангелами» (Об. 3:5), до Філадельфійської: «...переможець зроблю я стовпом у храмі Бога Мого, і він вже не вийде назовні, і на нім напишу ім'я Бога Мого й ім'я міста Бога Мого, Єрусалиму Нового, що з неба сходить від Бога Мого, та нове ім'я Своє» (Об. 3:12), до Лаодикійської: «...переможеві сісти Я дам на Моєму престолі зі Мною, як і я переміг був, і з Отцем Своім сів на престолі Його» (Об. 3:21).

Ісус запевняє абсолютно усіх вірних християн, що при відновленні світу «переможець наслідує усе, і Я буду Богом для нього, а він Мені буде за сина!» (Об. 21:7). Перемога можлива лише там, де є боротьба. Тож варто всім нам задуматися, за що і заради чого ми воюємо.

Ігор КРОЩУК.

• МУЧЕНИКИ ХХІ СТОЛІТТЯ

Адель: серед жаху - надія

Минуло два тижні, упродовж яких Адель постійно погрожували. Військові командири приїжджали в маленьке село майже щодня, щоб вирішити, що робити з полоненими. Вони сумнівалися, що навернення християн в іслам було щирим, і вважали, що їх треба було спалити, як і планували раніше.

Одного ранку човном припливла група урядових чиновників. Вони перевіряли заяву про те, що в селі утримують християн-затриманих. Мусульманські солдати навідріз це заперечували. Однак Нахор, власник човна і християнин, чув, що жінку на ім'я Адель тримають у полоні. Він відразу ж вирушив на її пошуки. І знайшов.

«Я багато чув про тебе і про твої страждання», – промовив він. Адель здивувалася, звідки він про неї знає. І почула, що Нахору про неї розповів Мету. Адель не могла повірити своїм вухам. Мету живий! Уперше за шість тижнів вона відчувала безмежну радість і всміхнулася.

«Хочеш написати йому листа?» – запитав Нахор. Як їй хотілося написати йому! Але вона знала, що є справи важливіші. Адель стала швидко записувати імена всіх бранців. Вона все ще писала, коли помітила, що до них наближається командир. «Швидше, візьми це, Нахоре. І будь обережний!».

«Що ти писала? – люто запитав командир. «Я написала імена тих, кого ви тримаєте в полоні». Він розлютився не на жарт. Адель була впевнена, що він переріже їй горло, але зовсім не відчувала страху. Вона достеменно знала, що Мету живий. Який чудовий день! Радість цього дня не міг затьмарити навіть безсердечний командир.

Того дня Адель жорстоко побили і продовжували бити ще багато днів поспіль. Та за два місяці до села знову навідалися з перевіркою. Список, складений Адель, передали представникам влади. До Адель дійшли чутки, що Мету теж супроводжуватиме представників влади, щоб забрати її і Крістіну.

Та наступного дня вона дізналася, що якщо вони погодяться поїхати з Мету, усіх бранців вб'ють. Їм дозволили поговорити з Мету

під суворим наглядом, за умови, що вони не розмовлятимуть пошепки. Порушуючи наказ, Адель прошепотіла, молячись, щоб її не почули: «Мету, вони погрожували вбити інших людей, якщо ми підемо з тобою». Мету з сумом поглянув на свою дружину. І промовив: «Я розумію».

Упродовж наступних кількох тижнів Адель трималася за надію колись бути разом із Мету. Ця надія підтримувала її, доки одного дня її життя не перетворилося на ще більший жах... Командир наказав їй вийти заміж за одного зі своїх людей. Адель не могла повірити в це. «Я не можу вийти заміж. Я одружена». – «Мету не людина. Він – свиня. Якщо ти відмовишся вийти за чоловіка, якого я обрав для тебе, то я дозволю всім володіти тобою».

Виходу не було. Адель звернулася до інших полонянок, бажаючи в них допомоги. Вона сподівалася, що вони разом із нею протестуватимуть проти цього насильницького шлюбу. Однак ті мовчали, боячись за власні життя.

Коли Адель та Крістіну привезли в будинок Алміна, нового чоловіка, Адель подумала, що гірше бути не могло. Однак ситуація ускладнилася ще більше, коли кілька місяців по тому Адель завагітніла.

Адель плакала, намагаючись знайти хоч якусь утіху, проте не знаходила. Вона навіть не могла любити невинне дитя, яке носила під серцем. «Я більше не дозволю їм нічого забрати у мене», – вирішила вона. Вона дочекалася, поки залишиться на самоті, й узяла з кухонного столу ніж. Важко було повірити, що все зайшло так далеко. Навіщо вона вижила, щоб пережити такий відчай? Бог урятував її, однак Адель більше не мала сили жити. Вона піднесла ніж до живота, заплустила очі й попросила в Бога прощення.

«Мамо, зупинись!» – закричала Крістіна і вихопила з її руки ніж. Адель заридала і впала на підлогу. «Мамо, що ти робиш? Ти не можеш убити себе!.. І ця дитина не винна!».

Щось у серці Адель надірвалося. Вона годинами плакала, а слова Крістіни безперервно звучали в її вухах. Вона благала Бога простити

їй, зізнаючись у лютій ненависті до тих, хто тримав її в полоні. Вона почала усвідомлювати, як їй лють мало не зруйнувала невинне життя, так само, як солдати джихаду зруйнували її власне. Вона знала, що милість Божа перебуває з нею, а ненависть не дає відчувати цілющу Божу любов.

Адель почала розмовляти з новим життям усередині себе. Сподіваючись, що це дівчинка, вона називала дитину Сарою. «Саро, прошу, прости мені. Ти нічого поганого не зробила. Я люблю тебе».

Наступного дня Адель узяла аркуш паперу і написала Мету листа, не маючи поняття, як вона його передасть. Вона хотіла розповісти йому про все, що сталося, й попросити в нього прощення. Вона любить його і все ще сподівається, що вони будуть разом.

Адель писала листа і плакала. Чи зможе він прочитати цей лист?

24 грудня бранців змусили працювати на кокосовій плантації. Це була важка робота, особливо для Адель, яка була вже на шостому місяці вагітності. Був переддень Різдва, і кожен із бранців згадував, як колись вони святкували вдома зі своїми сім'ями. Адель почала тихенько наспівувати «Тиху ніч», інші полонені підхопили пісню. Незабаром співали усі.

Співати про Ісуса було дуже небезпечно, їх, напевно, поб'ють, утім, всім було байдуже. Їхні тіла були в полоні, але душі були вільні, й вони звертали свій спів до Бога.

18 березня Сара з'явилася на світ. І Крістіна вирішила поділитися з матір'ю своїми думками. «Мамо, ти із Сарою маєш втекти. Бо інакше ми всі тут помремо. Алмін не дозволить піти всім разом. Але якщо втечеш ти з Сарою, він подумає, що ти обов'язково повернешся. Проте ти не повинна повертатися. Ти мусиш дістатися до тата. Він приїде за мною. Це наша єдина надія».

Адель знала, що дочка має рацію, проте не відала, як це здійснити. Одного разу, коли у їхньому селі гостювали кілька дітей, Адель підійшла до знайомої дівчинки і непомітно передала листа для Мету. Вона йшла додому й

молилася, щоб лист потрапив до Мету... І щоб він простив її... Через кілька днів дівчинка знову прийшла і принесла лист від Мету. «Він писав: «Ти можеш мати десятеро дітей від десяти чоловіків, і все ж ти – моя дружина. Лише Бог може розлучити нас. Я кохаю тебе! Твій Мету».

Два місяці по тому, 18 червня, Алмін дозволив Адель відвідати родичів на сусідньому острові. Крістіні їхати він не дозволив. Він знав, що його «дружина» втече, щойно він відпустить Крістіну.

... Мету перестрів її у дверях. Ні хвилини не вагаючись, він радісно обійняв дружину, а потім подивився на дівчинку і всміхнувся. «Це наша маленька дочка, – промовив він. Адель знову заплакала. Тепер уже від радості. Однак вона знала, що вони не заспокояться, доки не врятують Крістіну.

Жінка знаходила розраду в знайомих текстах Євангелія, яких їй так бракувало під час полону. Вона добре пам'ятала, як у джунглях солдати джихаду порубали її Біблію на шматки. Адель знову відкрила Послання апостола Павла до филип'ян, 4:13, і прочитала вголос: «Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, в Ісусі Христі». Востаннє вона читала ці слова у день нападу мусульман. Відтоді, здавалося, минула вічність, вона побувала в пеклі й повернулася. Але страхіття ще не закінчилися, вона не переставала думати про Крістіну.

Мету поїхав, і його не було вже понад два тижні, коли Адель отримала звістку, що він забрав Крістіну. Нарешті вони знову будуть усі разом!

Після звільнення Адель мала виконати важливе завдання.. Вона повинна була простити солдатам джихаду. Адель багато молилася – за спасіння тих, хто мучив її, і за свою сім'ю. Вона вірила, що молитва – це ключ до здатності прощати.

Адель і Мету продовжують працювати над тим, щоб домогтися звільнення полонених. І закликають всіх братів і сестер у Христі молитися за переслідуваних християн.

Закінчення. Початок у №8-10 (235-237) за серпень-жовтень 2018 р.

Подяка, приємна Богові...

Перший в історії людства день подяки відбувся, коли Каїн і Авель – діти Адама і Єви – принесли жертву перед лицем Божим.

«І сталося по деякій часі, і приніс Каїн Богові жертву від плоду землі. А Авель, він також приніс від своїх перворідних з отари та від їхнього лою. І зглянувся Господь на Авеля й на жертву його, а на Каїна й на жертву його не зглянувся» (Бут. 4:1-11).

Обидва принесли те, що мали. Чому ж Господь прийняв жертву Авеля, а жертву Каїна не прийняв? Особисто для мене найприйнятніше наступне тлумачення: Каїн приніс від проклятої землі, і серця його не було в цій жертві. Авель, як написано в Євр. 11:4, приніс кращу жертву через віру, він зрозумів свою гріховність, зрозумів, що винний, що має пролитися кров, і в жертву було принесено найкраще – первородна віця. Отже, нашу подяку визначає стан нашого серця.

Каїн теж приніс подяку Богові. Але Господь не прийняв його жертви і не

звернув на неї уваги. Чому? Вдячність без віри – це лицемірство. Справжня вдячність – це наближення до Бога серцем, а вже потім устами, ділами, жертвами, служінням.

Із чим сьогодні наближаємося до Бога ми, з чим приходимо перед Його лице?

У листі до Тимофія апостол Павло пише: «Великий же зиск – то благочестя із задоволенням» (1 Тим. 6:6). Задоволення – це дефіцит сучасності. Однак незадоволені й ображені серця не може принести гідної подяки Богові!

Бог бачив справжній стан серця Каїна. Він бачить його наміри, тому

каже: «Каїне, зупинись!». А що ж Каїн? Зверніть увагу на тон його розмови з Богом. Чи був Каїн задоволений? Ні, у світогляді Каїна Бог був злим і жорстоким. Каїн був незадоволений Богом, Авелем і обставинами.

Багато речей теж можуть викликати в нас незадоволення Богом. Наприклад, Він не здійснює мої плани, не чує молитви, робить усе, що Він хоче, і мені це не подобається.

Ми часто незадоволені людьми, які нас оточують. А якщо людина живе всім тим поганим, що бачить у людях, вона просто нещасна.

Багато обставин так само викликають в нас незадоволення: хвороби, низька зарплата, відсутність власного житла, сімейні негаразди. Є безліч речей, які нам потрібні, але ми їх не маємо. А у когось вони є. Чому така несправедливість?

Як стати задоволеною людиною

Справжня, приємна Богові подяка виходить лише з задоволеного серця. Чи задоволена ви людина? Своїм життям, своїм достатком, рівнем життя... Апостол Павло радить: «Як маємо поживу та одяг, то ми задоволені будьмо з того», а перед тим вказує причину: «Бо ми не принесли в світ нічого, то нічого не можемо й винести» (1 Тим. 6:7-8). Якщо Бог дав нам їжу й одяг – слава Богові.

Та, однак, для цього потрібно зрозуміти, звідки береться задоволення. Жодна річ на землі не здатна нас задовольнити. Жодна. Ніщо у цьому світі вас не задовольнить – ні хороша машина, ні будинок чи квартира, ні престижна робота. Рано чи пізно ви відчуєте розчарування.

Ще один важливий елемент нашої віри – як я налаштований щодо людей навколо. Постійно помічаю і підкреслюю їхні недоліки, чи вчуся

бути задоволеним тими, кого Бог послав мені на шляху, і благословляю навіть негідних людей? Лише серце, яке вмє благословляти, може про інших говорити добре, а не осуджувати.

Якщо ми шукаємо фундамент для задоволення в людях, то рано чи пізно наша будівля зруйнується. Потрібно «виробляти» задоволення у своєму серці, а не отримувати його через людей. І це дуже велика і важлива різниця.

Бог – все, що мені потрібно?

На черзі найважливіше запитання: чи задоволений я Богом? Чи достатньо мені Його любові для щастя, Його прийняття – для повноти і спокою? Чи достатньо мені того, що Бог мене любить і про мене турбується?

Насправді тільки Бог здатний наповнити нас духом життя, силою дивитися на життя по-іншому. Тільки від Нього наше серце наповнюється небом, і ми розуміємо, що все, що пропонує світ, – обман, це просто шлях в нікуди, шлях до розчарування, до краху сім'ї, надій і мрій. Тільки Бог – справжнє джерело насолоди, життя, радості!

Чи задоволений я тим, як Бог ставиться до мене? Чи задоволений тим, що Його Син дві тисячі років тому пішов на хрест, страждав і вмер за мене? Чи заспокоїла моє серце Його пролита кров, Його хресна смерть? А чи я й досі живу з тягарем гріха на плечах? Чи справді я повірив, що Божий Син усе зробив і лише через віру Бог звільняє мене від гріха?

Немає нікого іншого, крім Бога, хто б міг вас так любити, приймати і прощати. Ніхто інший не знає вас так, як знає Бог. А найголосніше про Його любов говорять нам Голгофський хрест.

Найстрашніший гріх – це коли я байдужий до того, що відбулося на

хресті. Бог у вічності каратиме людей за те, що вони, проживаючи своє життя, були байдужими до Євангелія. Чули, знали, відвідували церкву, але Христос був поза їхнім серцем. І в цьому трагедія всього людства.

Чи цілює Бог моє незадоволення Своїм Сином Ісусом Христом? Чи заспокоює мене Ісус, Який у мені живе, від моїх незадоволень? Чи запалює моє серце та істина, що Царство Боже наблизилося?

Скільки людей у світі сміються з Бога, різні дурниці про Нього пишуть, книжки видають жахливі, брехливі, а Бог їх благословляє, у них здорові діти, добре здоров'я, достаток... Тому що Бог добрий навіть до злих, неправедних, і невіддячних. І саме таке серце Він вклав у нас і такого від нас чекає. Він радий бачити Своїх дітей слухняними, справді вільними від світу цього.

Що ми несемо сьогодні на Божий жертвник? Вдячне через віру серце чи гарно «нафарширований» язик, сердечну вдячність чи релігійні слова? Почнімо свою жертву з чистого агня, як Авель, почнімо з подяки за Сина Божого, Який узяв на Себе наш гріх і, проливши кров, став мостом між нами і Богом, подякуймо Богові за достатність Його любові і турботи про нас, які роблять нас благочестивими і задоволеними.

Визнаймо, що не наша освіта, не міць наших рук, не добрі люди, а саме Бог є причиною всіх наших благословень, всього доброго, що є в нашому житті.

Бог – центр нашого життя, початок, причина і кінець усіх наших подяк. Отож, підходьмо до престолу з гідною жертвою – хвалою і подякою від щирого серця.

Олександр КАЛІНСЬКИЙ.

ВІРУЮ

